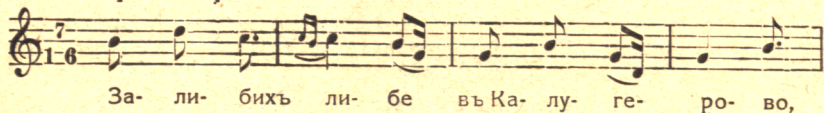

Утѣха.

240.

Като ржчица

Залибихъ либе въ Калугерово,
 Не би момиче, но би запалче.
 Хаберъ ми дойде, погодило се,
 Погодило се и оженило.
 Кжде да ида, какво да правя?
 Оседлахъ конче на разседлица,
 Па си отидохъ въ Калугерово,
 Въ Калугерово, на кладенеца,
 На кладенеца на либеница.
 Тамъ си заварихъ либе женено,
 Че си поеше брѣзи биволи
 И си предѣше черна кжделя.
 Азъ му поискахъ вода да пия,
 То ми подаде китка сминьова.
 Кжде да ида, какво да сторя?
 Па тръгнахъ д'ида да се удавя.
 Вода не дума, мене продума:
 —„Бре лудо-младо, недей се дави;
 Какъ седя ази зиме безъ пѣсъкъ,
 Така щешъ и ти безъ първо либе?“
 Па тръгнахъ изъ брѣгъ да се пребия,
 Брѣгъ си не дума, мене продума:
 —„Какъ седя ази зиме безъ трева,
 Така щешъ и ти безъ първо либе.“
 Па тръгнахъ д'ида да се обеса.
 Гора не дума, мене продума:
 —„Какъ седя ази зиме безъ шума,
 Така щешъ и ти безъ първо либе,
 Ще си залибишъ па друго либе.“